

radosti užijejo lastniki take njim neprimerne prevzetnosti od početka do javne dražbe in pozneje, to se sè številkami težko izračuni. To bi moral sam doživeti, kdor bi hotel o tem natančneje poročati. Tega pa nikomur ne želim.

Po mojem menenju je večja sreča, živeti priprosto in jednostavno pa zadovoljno, nego v zunanjem blišču pa v finančnih stiskah. Lišp sam na sebi, sosebo pa v zvezi s pravo umetnostjo, je sicer prav lepa reč, toda le za tiste, ki imajo sredstva zanj; oni pa, ki nimajo, sredstev in se vendar obdajajo z luksurom, pletô si sami sebi zanjko, v katero zadrignejo najprej sami sebe ter se tako pogubé. Naše babice in prababice so si pač utrpele za potrebno pohištvo, ali nepotrebne prevzetnosti v njem — niti pri premožnih — niso marale. Po njih naj bi se vzgledovale naše mlade gospodinje v lastno korist in srečo.

„Ž. s.“

Prevara.

Kot ptič na perotih iskren,
sem plaval ob vodi šumeči.
Konjiček pod mano jeklen
ni vedel, da plaval sem k sreči.

Dà plaval sem tje pod drevo,
kjer čarobna deva sedeva;
kjer biserno njeno oko
potrto mi dušo ogreva.

In pil sem omotno sladkost,
pozabljal sem muke vsakdanje.
A ostre puščice mi ost
zgrenila nedolžne je sanje.

V slovo sem ponudil roko,
kot sestrici brat jo ponudi.
Pa vzel sem brez roke slovo
In vzel je brez nádeje tudi.

Kot ptič zapeljan, obstreljen
sem plaval ob vodi šumeči.
Konjiček pod mano jeklen
ni vedel o moji nesreči.

Pavel Dolenc.

